

[Steffensen]

længere periode, og der er kun mulighed for efterkritik, sådan som vi har det efter den gældende radiolov. Efter vor opfattelse er det også et spørgsmål, om der overhovedet findes en bedre ordning end just den.

Kristeligt folkeparti ønsker ikke, at vi indfører en form for forhåndscensur på udsendelserne, af hvad art de end måtte være, men vi ønsker nok, at der er mulighed for en efterfølgende kritik, som den eksisterer nu. Og så bør der være mulighed for en større, skal vi sige animering til selvdisciplin, som jeg nævnte.

Kristeligt folkeparti ønsker ikke at sætte spørgsmålstegn ved ytringsfriheden på nogen måde, men det vil være ønskeligt, om det var muligt at finde frem til udformninger, der gjorde, at de enkelte medarbejdere fik et endnu større ansvar, således at selvdisciplinen kom til at spille en endnu større rolle, end tilfældet er i øjeblikket.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for denne debat. Jeg synes virkelig, vi her diskuterer noget, som har betydning for hele samfundet. De holdninger, der kommer til udtryk igennem radioen, smitter jo af i debatten i rig udstrækning. Jeg var selv en af dem, der var ivrig radiolytter i juleferien, og det kom jeg da så grueligt galt af sted med, hvis jeg skal tro avisen i hvert fald. Jeg fandt pludselig ud af, at der næsten var dobbeltbemanding på hver eneste udsendelse, der blev lavet i Danmarks Radio, der var en dobbeltbemanding, en mand og en kvinde. Det spurgte jeg så om i et spørgsmål til kulturministeren, og Gud hjælpe mig om ikke man får det til, at jeg er imod kvinder i Danmarks Radio. Jeg er overhovedet ikke imod kvinder i Danmarks Radio – vi har en masse dygtige kvinder – men jeg er imod den dobbeltbemanding. Det, der før kunne klares af én, hvorfor skal det nu klares af to?

Noget af det rigtigste, der er sagt her i dag, var det, hr. Bertel Haarder kom til at sige, som han godt nok undskyldte over for formanden, men som formanden ganske rigtigt ikke kan borttage. Jeg skal ikke gentage det udtryk, men det var det rigtige udtryk. Der var faktisk ikke andre måder at udtrykke det på, end hr. Bertel Haarder kom af sted med.

Jeg vil ellers gerne rette et par bemærkninger til fru Janne Normann, som stod heroppe og talte om censur. Hun gør det jo meget godt, hun er også gammel journalist. Men hvem er det egentlig, der udøver censur? Ja, hr. Erhard Jakobsen og hr. Arne Melchior har påpeget det et par gange, men hvad ser vi i disse dage? Jeg tror endda, at fru Janne Normanns parti er med. Vi ser, at Nordjyllands amtsråd har udtrykt beklagelse over de udsendelser, der har været i Nordjyllands Radio. Jeg vil da meget, meget gerne vedgå, at det var meget, meget usmageligt af Nordjyllands Radio at bringe dem; det er jeg fuldstændig enig i. Men det var ikke centrum-demokraterne eller andre, der udtrykte ønske om censur; det var socialdemokraterne, der udtrykte ønske om censur. Der har vi et friskt eksempel.

Hr. Søren Hansen sagde, at socialdemokratiet ikke var bange for de TV-satellitter, vi får ned over hovedet. Det er da glædeligt, at hr. Søren Hansens parti ikke er bange for dem, men hvis jeg havde været socialdemokrat, så havde jeg været bange for de TV-satellitter, det kan jeg godt betro hr. Søren Hansen. For hvis I ikke snart tager jer sammen og åbner jer og får brudt Danmarks Radios monopol og får nogle udsendelser i gang, der appellerer til den danske befolkning, hvad sker der så? Ja, i det øjeblik vi kan tage de satellitprogrammer, er der ikke én, der vil se dansk TV, så er vor kultur, så er vort sprog virkelig i fare. Derfor ville jeg i hvert fald være bange, hvis jeg var socialdemokrat. Men man kan da glæde sig over, at socialdemokratiet ikke er bange for det.

Senere sagde hr. Søren Hansen: »Vi vil gerne videre, og det skal radio og TV hjælpe os med«. Det er her, vi begynder at blive lidt betænkelige. For vi er nogle stykker, der også gerne vil videre, og når vi rejser kritik mod Danmarks Radio, så er det jo, fordi vi føler, at når det drejer sig om at komme videre, så er Danmarks Radio og TV en hæmsko, fordi de tager det negative frem. De fokuserer, som hr. Erhard Jakobsen så ganske rigtigt siger, på unge fra Nørrebro og andre slumstormere. Det er jo dem, man fokuserer på; man fokuserer ikke på de dygtige danske unge, vi har, der slider og slæber og skaber virksomhed. Det er jo ikke den slags ting, der er interessant, men det var den slags ting, man skulle dyrke, hvis man skulle komme